

1 נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי) צריך לקדש את עצמו,
2 ועל ידי זה – לקדש שם שמים.

3 שזהו ציווי כללי בכל עניני התורה ומצוותי,
4 ובלשון הרמב"ם⁴⁹: "קדושים תהיו, והתקדשתם
5 והייתם קדושים, הם ציוויים ["ציוויים כוללים]" לקיים
6 כל התורה, כאילו אמר ה' קדוש בעשותך כל מה
7 שצויתך". וכמאחז"ל⁵⁰ בריש פ' קדושים – "מלמד
8 שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב גופי התורה
9 תלויין בה"⁵¹.

10 אמנם עדיין צריך להבין: מהו החילוק ומהי
11 ההוספה – בהענין דקדושת ישראל וקידוש ה' גופא
12 – בכל אחת מג' הסדרות?

13 ויש לומר נקודת הענין בזה: מכיון ש"קדושים
14 תהיו" ו"ונקדשתי בתוך בני" (מצות קידוש השם)
15 ה"ה ציווי תמידי (וציווי כללי ככל התורה) לכל יהודי,
16 ה"ז מקיף וכולל את כל הסוגים שבבני" (צדיקים,
17 בינונים ורשעים) – וכל המעמדים ומצבים.

18 ובכללות – ציווי זה (קידוש השם שנפעל ע"י
19 קדושת ישראל) נחלק לג' אופנים כלליים: (א) קידוש
20 השם ע"י העבודה דבני" בדברי קדושה (דברים שהם
21 קדושים, עד לקדושת הגוף, ע"ד קדשי המזבח
22 וכיו"ב), ובפשטות – שיהודי מקיים מצוה עם מסירת
23 נפש. (ב) קידוש השם ע"י קדושת ישראל בעניני
24 העולם – באופן של (קדושה מלשון) פרישות והבדלה,
25 "קדושים תהיו – פרושים תהיו"⁵², (ג) באופן של
26 "קדש עצמך במותר לך"⁵³ (שזה נכלל בהחיוב
27 ד"קדושים תהיו"⁵⁴), אשר בזה נכלל הפירוש (שאינו
28 מבדיל או מפריש א"ע מזה, כי אם) שהוא משתמש
29 בדברי הרשות לשם שמים⁵⁵, ועד באופן של קדושה,
30 ועי"ז ה"ה מקדש השם. כפס"ד הרמב"ם²⁶ בנוגע
31 לקידוש השם, שזה נפעל הן ע"י פרישה והבדלה, והן
32 ע"י הוספה בעבודתו בפועל ובמעשה.

33 ו. ויובן יותר ע"פ ביאור המשנה בתחלת הפרק
34 דשבת זו – פרק שלישי⁵⁶: "עקביא בן מהללאל אומר
35 הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה. דע

36 מאין באת, ולאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד ליתן
37 דין וחשבון. מאין באת מטפה סרוחה, ולאן אתה הולך
38 למקום עפר רמה ותולעה, ולפני מי אתה עתיד ליתן
39 דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך
40 הוא".

41 וצריך להבין:

42 (א) מכיון שהמשנה מדברת אודות העבודה ד"סור
43 מרע" (ההסתכלות שמביאה למצב של "אין אתה בא
44 לידי עבירה") – ה"ז צ"ל כתוב הרבה קודם בפרקי
45 אבות, לפני הענינים ד"עשה טוב" – בהתאם לסדר
46 העבודה "סור מרע ו(אח"כ) עשה טוב"⁵⁷, כידוע
47 המשל לזה, שראשית כל צ"ל כלי נקי וטהור, ולאח"ז
48 אפשר לתת לתוכו משקה ומאכל, באופן שלא יפגמו.

49 (ב) מדוע מאריך התנא ומחלק מאמרו לג' בבות:
50 (1) ההוראה הכללית – "הסתכל בשלשה דברים", (2)
51 ג' הדברים – "מאין באת כו'", (3) אותם הג' בסיגנון
52 דשאלות יחד עם המענה עליהם – "מאין באת, מטפה
53 סרוחה כו'". לכאורה ה' יכול לאמרו בקיצור –
54 בהתאם ללשון המשנה שהיא "דבר קצר (וכולל ענינים
55 רבים)"⁵⁸ – בב' בבות: "הסתכל בשלשה דברים ואין
56 אתה בא לידי עבירה, מאין באת וכו'", או יותר
57 בקיצור – בבבא אחת: "הסתכל מאין באת מטפה
58 סרוחה, ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה,
59 ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי
60 המלכים הקב"ה, ואין אתה בא לידי עבירה"?

61 ז. והביאור בזה:

62 המשנה – שנותנת הוראה לכל בני" – נחלקת לג'
63 אופנים, כנגד ג' הסוגים שבהם נחלקים בני" בכללות:
64 צדיקים, בינונים ורשעים [ובעולמות: בריאה – שרובו
65 טוב, יצירה – מחצה על מחצה, ועשי' – רובו רע⁵⁹].
66 ובכללות יותר – כנגד ג' סוגי העבודה (אצל כל
67 יהודי): עבודתו בעניני טוב וקדושה – כאשר נשמתו
68 מאירה בו בגלוי. עבודתו מצד הגוף שנמצא בעולם,
69 קשור עם עניני רשות (אכילה ושתי' וכו'), שיש בו
70 נטיות לטוב ונטיות להיפך (באופן של בחירה חפשית
71 – מחצה על מחצה). ועבודתו במצב שהרע הוא
72 בהתגברות⁶⁰ – עולם העשי' שרובו רע.

(49) בסהמ"צ שלו שורש ד'.

(50) ויק"ר, תו"כ עה"פ – הובא בפרש"י.

(51) וראה ס' השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 432.

(52) תו"כ עה"פ. וראה גם בפרש"י.

(53) יבמות כ, א.

(54) ראה רמב"ן ר"פ קדושים. תניא פ"ל. וראה ס' חרדים סוף חלק
מ"ע מה"ת.

(55) ראה לקו"ש חל"ז ע' 51 הערה 29.

(56) ולהעיר מהשייכות מיוחדת דפרק זה (שלישי) למתן תורה
(שהרי א' מהטעמים ללימוד פרקי אבות בין פסח ועצרת הוא – הכנה

למתן תורה וקבלת התורה, כמודגש בתחלת פרק"א – משה קיבל
תורה מסיני, וסיומו – כל מה שכרא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא
לכבודו, ואין כבוד אלא תורה, ולאחרי זה אומרים – ארחב"ע כו'
יגדיל תורה ויאדיר) ששייך במיוחד למספר שלשה – נתינת אוריית
תליתא לעמא תליתא ע"י תליתאי בירחא תליתאי.

(57) תהלים לד, טו.

(58) הקדמה לפיה"מ להרמב"ם (ד"ה אח"כ ראה להסתפק).

(59) ראה ע"ח שער (מת) הקליפות פ"ג. ובכ"מ.

(60) ראה תניא ספ"ו. פכ"ד.